

Põhikohtuasja pooled

Kostjad ja kassatsioonkaebuse esitajad: Pelham GmbH, Moses Pelham, Martin Haas

Hagejad ja vastustajad kassatsioonimenetluses: Ralf Hütter, Florian Schneider-Esleben

Eelotsuse küsimused

1. Kas direktiivi 2001/29/EÜ⁽¹⁾ artikli 2 punktis c sätestatud fonogrammitootja ainuõigust oma fonogrammi reprodutseerida on rikutud, kui tema fonogrammilt võetakse väga väikesed helikatkendid ja viiakse need üle teise fonogrammi?
2. Kas fonogramm, mis sisaldab teiselt fonogrammilt ülevõetud väga väikesed helikatkendeid, on teise fonogrammi koopia direktiivi 2006/115/EÜ⁽²⁾ artikli 9 lõike 1 punkti b tähenduses?
3. Kas liikmesriigid võivad kehtestada õigusnormi, mis – nagu autoriõigust ja sellega kaasnevaid õigusi käsitleva seaduse (Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte, Urheberrechtsgesetz, UrhG) § 24 lõige 1 – piirab fonogrammitootja ainuõigust oma fonogrammi reprodutseerida (direktiivi 2001/29/EÜ artikli 2 punkt c) ja levitada (direktiivi 2006/115/EÜ artikli 9 lõike 1 punkt b), olemuslikult sel moel, et iseseisvat teost, mille loomisel on vabalt kasutatud tema fonogrammi, võib ilma tema nõusolekuta kasutada?
4. Kas teost või muud kaitstud objekti direktiivi 2001/29/EÜ artikli 5 lõike 3 punkti d tähenduses kasutatakse tsiteerimise eesmärgil, kui ei ole aru saada, et on kasutatud võõrast teost või muud võõrast kaitstud objekti?
5. Kas liidu õigusnormid, mis puudutavad fonogrammitootja õigust oma fonogrammi reprodutseerida ja levitada (direktiivi 2001/29/EÜ artikli 2 punkt c ja direktiivi 2006/115/EÜ artikli 9 lõike 1 punkt b) ning erandeid neist õigustest või nende piiranguid (direktiivi 2001/29/EÜ artikli 5 lõiked 2 ja 3 ning direktiivi 2006/115/EÜ artikli 10 lõike 2 esimene lause), jätavad tegutsemisvabaduse nende õigusnormide siseriiklikku õigusesse ülevõtmisel?
6. Kuidas tuleb selle kindlaksmääramisel, millises ulatuses on kaitstud fonogrammitootja ainuõigus oma fonogrammi reprodutseerida (direktiivi 2001/29/EÜ artikli 2 punkt c) ja tema ainuõigus seda levitada (direktiivi 2006/115/EÜ artikli 9 lõike 1 punkt b) ning millise ulatusega on erandid neist õigustest või nende piirangud (direktiivi 2001/29/EÜ artikli 5 lõiked 2 ja 3 ning direktiivi 2006/115/EÜ artikli 10 lõike 2 esimene lause), arvestada põhiõigusi, mis on sätestatud Euroopa Liidu põhiõiguste hartas?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. mai 2001. aasta direktiiv 2001/29/EÜ autoriõiguse ja sellega kaasnevate õiguste teatavate aspektide ühtlustamise kohta infoühiskonnas (EÜT 2001, L 167, lk 10; ELT eriväljaanne 17/01, lk 230).

⁽²⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. detsembri 2006. aasta direktiiv 2006/115/EÜ rentimis- ja laenutamissoiguse ja teatavate autoriõigusega kaasnevate õiguste kohta intellektuaalomandi vallas (ELT 2006, L 376, lk 28).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Tribunalul Cluj (Rumeenia) 9. augustil 2017 – IQ versus JP

(Kohtuasi C-478/17)

(2017/C 347/22)

Kohtumenetluse keel: rumeenia

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Tribunalul Cluj

Põhikohtuasja pooled

Apellant: IQ

Vastustaja: JP

Eelotsuse küsimused

1. Kas väljend „liikmesriigi kohtud, kelle kohtualluvuses on asja sisuline arutamine“ artiklis 15 tähistab nii kohtuid, kes lahendavad asja esimese kohtuastmena, kui ka apellatsioonikohtuid? On vaja teada, kas asja võib suunata Brüsseli II määruse nr 2201/2003⁽¹⁾ artikli 15 alusel edasi kohtule, kus on asja arutamiseks paremad võimalused, kui pädev kohus, kellel palutakse asi edasi suunata kohtule, kus on asja arutamiseks paremad võimalused, on apellatsioonikohus, samas kui kohus, kus on asja arutamiseks paremad võimalused, on esimese astme kohus?
2. Juhul kui vastus esimesele küsimusele on jaatav, kuidas peaks pädev kohus, kes suunab asja edasi kohtule, kus on asja arutamiseks paremad võimalused, käsitama esimeses kohtuastmes tehtud otsust?

⁽¹⁾ Nõukogu 27. novembri 2003. aasta määrus (EÜ) nr 2201/2003, mis käsitleb kohtualluvust ning kohtuotsuste tunnustamist ja täitmist kohtuasjades, mis on seotud abieluasjade ja vanemliku vastutusega, ning millega tunnistatakse kehtetuks määrus (EÜ) nr 1347/2000 (EÜT 2003, L 338, lk 1; ELT eriväljaanne 19/06, lk 243).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Court of Appeal (Iirimaa) 9. augustil 2017 – Neculai Tarola versus Minister for Social Protection

(Kohtuasi C-483/17)

(2017/C 347/23)

Kohtumenetluse keel: inglise

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Court of Appeal

Põhikohtuasja pooled

Apellant: Neculai Tarola

Vastustaja: Minister for Social Protection

Eelotsuse küsimus

Kui ELi muu liikmesriigi kodanik saabub pärast oma vaba liikumise õiguse teostamise esimest 12 kuud vastuvõtvasse riiki ja teeb (mitte tähtjalise töölepinguga) kaks nädalat tööd, mille eest ta saab tasu, ning jääb seejärel endast sõltumatutel põhjustel töötuks, siis kas see kodanik säilitab vähemalt veel kuueks kuuks töötaja staatuse direktiivi 2004/38/EÜ⁽¹⁾ artikli 7 lõike 3 punkti c ja lõike 1 punkti a tähenduses, nii et tal on õigus saada sotsiaaltoetusi või sotsiaalkindlustushüvitisi vastuvõtva riigi residentidest kodanikega samal alusel?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. aprilli 2004. aasta direktiiv 2004/38/EÜ, mis käsitleb Euroopa Liidu kodanike ja nende pereliikmete õigust liikuda ja elada vabalt liikmesriikide territooriumil ning millega muudetakse määrust (EMÜ) nr 1612/68 ja tunnistatakse kehtetuks direktiivid 64/221/EMÜ, 68/360/EMÜ, 72/194/EMÜ, 73/148/EMÜ, 75/34/EMÜ, 75/35/EMÜ, 90/364/EMÜ, 90/365/EMÜ ja 93/96/EMÜ (ELT L 158, lk 77; ELT eriväljaanne 05/05, lk 46).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Supreme Court of the United Kingdom (Ühendkuningriik) 14. augustil 2017 – Hoteles Piñero Canarias, S.L. versus Keefe (keda esindab Eyton)

(Kohtuasi C-491/17)

(2017/C 347/24)

Kohtumenetluse keel: inglise

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Supreme Court of the United Kingdom